

A piros notesz

Az utóbbi időben mindenben segítettem a nagynénémnek, amiben csak lehetett. Rohamosan romlott az egészségi állapota, egyre gyakrabban szorult orvosi ellátásra. A lakását is eladta, úgy döntött, inkább otthonba költözik, hogy biztosítva legyen számára az egész napos gondoskodás. Felgyorsultak az események, a költözést egyik napról a másikra kellett megoldania. Nem akartam cserbenhagyni, hiszen ő volt, aki mellettem állt szüleim halála után, ezért magamra vállaltam ezt a feladatot.

Hazafelé tartottam, amikor egy hirdetésre lettem figyelmes: „Szállítást, költöztetést vállalunk, keressen bátran!” A telefonszámot azonnal bepötyögtem a telefonba, és már hívtam is.

– Jó estét! Miben segíthetek? – kérdezte egy kellemes, mély férfihang.

– Holnapra kellene valaki, aki segít a költözésben. Tudom, hogy az utolsó pillanatban szólok, viszont bízom benne, hogy sikerül ezt megoldaniuk – hadartam. Hosszabb magyarázkodás után végül sikerült dűlőre jutnunk. Megegyeztük, hozzám szállítják a dolgokat a lakásból, a bútorokkal együtt. Pontosítottuk a címeiket, honnan hová kell cipekedni.

A munkában nem kaptam szabadnapot, így a szomszéd nénit kértem meg a szállítók eligazítására. Átadtam neki a kulcsot, megbeszéltem vele az érkezésük időpontját, a többit rábíztam.

Mire este hazakeveredtem, és kinyitottam ajtót, megdöbbenő látvány fogadott. Alig fértem be a lakásomba. Mérgesen rúgtam bele az első utamba kerülő dobozba. Éktelen fájdalom hasított a kisujjamba. Guggolva szitkozódtam, a könnyeim is kicsordultak a méregtől. Holnapra be kell csomagolnom a kofferomba, és sehogyan sem tudtam eljutni a szekrényig. Pár órába telt, amíg egy kis labirintust alakítottam ki a kacsok közt, úgy mászkáltam fel–alá, mint egy kiséger. A csomagom nagy nehezen útra kész volt. Pár óra alvás után álmosan hagytam volna el a lakást, amikor a felkelő nap első sugara megcsillant valamin. Felkeltette az érdeklődésemet, így visszamentem. Egy gyönyörű, bíborszín füzetet találtam, egy kis lakattal az oldalán. Még nem láttam ennyire szépen megmunkált bőrkötést. A pillantásom az órára esett: elkések! A noteszt belesüllyesztettem a kiegészítőbe és rohantam a reptérre.

A repülőben újra a kezembe vettem a kis piros könyvecskét. Kíváncsian lapoztam bele. Üresnek tűnt. Az első oldalra írtak ugyan valamit tintával, de már any-

nyira kifakult, hogy olvashatatlaná vált. Megsimítottam a borítóját, selymes volt az érintése. Egész úton a kezemben tartottam. Gondolataim elkalandoztak, visszatértek az emlékek, a pillanatok, amikor arról álmodoztam, hogy naplót vezetek majd. Élénk volt a fantáziám már gyerekkoromban, mindenkit a meséimmal szórakoztattam, még a nagyszüleimet is. A nagyi megígérte, hogy ha nagyobb leszek, megtanítja leírni minden gondolatomat. Sejtelmes mosollyal az arcán emlegetett valami meglepetést. Pár napra rá meghalt. Vele együtt temettem el az írásvágyamat, úgy éreztem, már nincs kinek mesélnem.

Elszenderedtem. Álomban a nagyszüleimmel ebédeltünk. Nagyi kihúzott egy fiókot, amelyben ott lapult a piros notesz. Nagyapám felé fordulva azt mondta:

– Karácsonyra megkapja. A sok szép történetét ebbe írja majd. Úgy tették félre nekem az üzletben.

Mosolyogva simogatta a piros borítót. Rákacsintott a nagyapámra, egy tollat halászott elő valahonnan, és elé tette: – Te szebben írsz, ezt most inkább rád bízom.

– Jó, de mit írsz bele? – kérdezte nagyapa.

– Azt, amit mindig is mondani szoktál neki.

Felrezzentem. Hirtelen azt sem tudtam, hol vagyok. Álmosan pislogtam körbe. A nagyszüleimet rég elvesztettem, most mégis olyan érzésem volt, mintha velük lettem volna. A piros notesz kicsúszott a kezemből. Bajosan, de felvettem a földről. Újra felnyitottam. Az első lapon alig látszódott pár betű, de már tudtam, mi van odaírva: „Aki lemond a mesélésről, az lemond a történeteiről, aki lemond a történeteiről, az önmagáról mond le!” (Odo Marguard)

– Egyszer majd híres leszel. Csak ne felejtsd el papírra vetni a gondolataidat! – mondogatta gyakran nagymama. Magamhoz szorítottam a piros noteszt, és arra gondoltam, milyen jó, hogy a felkelő nap megmutatta nekem az utat az íráshoz. Ez nem lehet véletlen. Még aznap elkezdtem jegyzeteimmel megtölteni az üres oldalakat.